

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 822/2015
17.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног В.Б. и др, због кривичног дела тешко убиство из члана 114. тач. 1) и 5) у вези члана 33. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног В.Б., адвоката З.Д.Н., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 64/12 од 20.12.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 767/14 од 26.03.2015. године, у седници већа одржаној 17.12.2015. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног В.Б., адвоката З.Д.Н., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 64/12 од 20.12.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 767/14 од 26.03.2015. године у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног В.Б. у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 64/12 од 20.12.2013. године окривљени В.Б. и М.Р. су оглашени кривим да су извршили кривично дело тешко убиство у саизвршилаштву из члана 114. тачка 5) у вези члана 33. КЗ, за које је окривљени В.Б. осуђен на казну затвора у трајању од 20 година у коју му се има урачунати време проведено у притвору почев од 22.08.2008. године када је лишен слободе, па до упућивања у установу за издржавање казне, док је окривљени М.Р. осуђен на казну затвора у трајању од 18 година у коју ће му се урачунати и време проведено у притвору почев од 22.08.2008. године, па до упућивања у установу за издржавање казне. Окривљени су обавезани да оштећеној С.А. солидаро надокнаде трошкове кривичног поступка у износу од 567.000,00 динара, а ослобођени су плаћања преосталих трошкова кривичног поступка који су унапред исплаћени из буџетских средстава суда. Истом пресудом окривљени В.Б. је ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348. став 3. у вези ст. 2. и 1. КЗ.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 767/14 од 26.03.2015. године и то ставом првим изреке делимично су усвојене жалбе окривљеног В.Б. и његових бранилаца, па је преиначена пресуда Вишег суда у Београду К 64/12 од

20.12.2013. године у осуђујућем делу у односу на окривљеног В.Б., тако што је окривљени В.Б. оглашен кривим да је извршио кривично дело убиство из члана 113. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 15 година у коју му је урачунато време проведено у притвору почев од 22.08.2008. године па до 26.03.2015. године. Окривљени В.Б. је обавезан да оштећеној С.А. накнади трошкове кривичног поступка у износу од 567.000,00 динара, а ослобођен је од дужности плаћања преосталих трошкова кривичног поступка. Ставом другим изреке наведене пресуде усвојене су жалбе окривљеног М.Р. и његових бранилаца, па је преиначена пресуда Вишег суда у Београду К 64/12 од 20.12.2013. године у односу на овог окривљеног, тако што је исти ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело тешко убиство у саизвршилаштву из члана 114. тач. 1) и 5) у вези члана 33. КЗ. Одређено је да трошкови кривичног поступка који се односе на окривљеног М.Р. падају на терет буџетских средстава суда. Ставом трећим изреке пресуде одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Београду, као и жалбе окривљеног В.Б. и његових бранилаца у неусвојеном делу.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је благовремено поднела бранилац окривљеног В.Б., адвокат З.Д.Н., у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде у односу на окривљеног В.Б. и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, или да укине побијану другостепену пресуду и предмет врати другостепеном суду на поновно суђење, или да преиначи побијане пресуде и окривљеног В.Б. ослободи од оптужбе да је извршио кривично дело убиство из члана 113. КЗ.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, и након оцене наводи у захтеву, испитујући законитост процесних радњи суда у смислу члана 604. став 1. ЗКП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14) нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и у вези са том повредом наводи да је побијана другостепена пресуда у осуђујућем делу у битном заснована на садржини СМС порука које је суду презентовао сведок В.Н., а које поруке иако су стигле на телефонски број тог сведока, нису биле намењене њему, већ окривљеном В.Б., па овај сведок није имао сагласност лица коме су те поруке упућене – окривљеног В.Б., а ни лица које је те поруке упутило, да исте сачува. Међутим, наведени сведок је ипак одлучио да сачува поруке које нису њему биле упућене и касније исте прочита приликом давања свог исказа на суду иако за читање и преношење садржине тих порука није постојала никаква наредба суда ни сагласност лица на које се те поруке односе. Бранилац закључује да с обзиром на то да је сведок В.Н. задржао предметне поруке, за које је знао да нису њему намењене, он је на тај начин неовлашћено снимио и касније презентовао изјаву која му није била намењена. Због наведеног бранилац сматра да се на садржини СМС порука које је суду прочитао сведок В.Н., не може засновати судска одлука, јер су то докази супротни принудним прописима, а такво

понашање сведока је предвиђено као кривична дела прописана чл.142. став 1.и 143. став 1. Кривичног законика.

Врховни касациони суд најпре утврђује да из списка предмета произилази да је у побијаној другостепеној пресуди, суд чињенично стање утврдио између осталог и на основу исказа сведока В.Н., који је приликом давања свог исказа на записнику о саслушању сведока Ки 675/09 од 12.11.2008. године навео да му је једном приликом у кафићу „С.“ окривљени В.Б. тражио телефон да се послужи и да је након тога на свом броју телефона са непознатог броја, који је претходно окривљени В.Б. позвао, добио три поруке, те је овај сведок у склопу свог исказа испричао садржину тих порука, при чему другостепени суд у образложењу пресуде констатује да је исказ овог сведока једним делом потврдио и окривљени В.Б. који је навео да је критичне вечери телефонирао сада покојном С.Т.

Полазећи од наведеног, а имајући у виду да је суд у току поступка испитао сведока В.Н. у складу са тада важећим Закоником о кривичном поступку („Службени гласник РС“ бр. 58/04 ... 76/10), то по оцени овог суда, његов исказ представља законит доказ на коме се може засновати пресуда, при чему то што је овај сведок у свом исказу препричао садржину СМС порука које су пристигле на његов телефонски број, на који начин је као сведок пред судом изнео своја сазнања и опажања везана за предмет сведочења, није од утицаја на законитост његовог исказа, као доказа у овом поступку. Поред тога, у овом кривичном поступку предметне СМС поруке нису изведене, прочитане и цењене самостално као доказ, те у том смислу, по налажењу овог суда, није било потребно постојање наредбе суда о надзору комуникације са телефонског броја сведока В.Н., како то погрешно у захтеву за заштиту законитости закључује бранилац окривљеног В.Б.

Из изнетих разлога, по оцени овог суда, неосновано се у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног истиче да је побијана другостепена пресуда заснована на битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче и то да су побијане пресуде засноване на логичким премисама које су у директној супротности са правилима оцене доказа и утврђивања чињеница у кривичном поступку прописаних чланом 16. ЗКП, те да није неспорно утврђено да је окривљени В.Б. извршио предметно кривично дело.

Надаље, бранилац окривљеног истиче и да је другостепени суд повредио одредбу члана 15. став 2. ЗКП и основно начело да је терет доказивања на тужиоцу, да је извршио недозвољену измену оптужног акта, а такође наводи да окривљеном В.Б. није дата могућност да изнесе све аргументе који му могу користити, при чему су током поступка игнорисани предлози одбране за извођење одређених доказа, на који начин је по оцени браниоца повређена одредба члана 301. ЗКП, као и одредба члана 411. став 1. ЗКП, јер одбрани није дата могућност да у односу на измењени оптужни акт предложи допуну доказног поступка.

Бранилац истиче и да је побијаним пресудама повређен члан 419. став 2. ЗКП, јер се побијана правноснажна пресуда не заснива на закључку о извесности постојања одређених чињеница већ само на индицијама створеним на основу селективно изведених доказа.

Како одредбом члана 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне пресуде и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 15. став 2, члана 16, члана 301, члана 411. став 1. и члана 419. став 2. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца В.Б. у овом делу оценио као недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче и то да је побијаном другостепеном пресудом прекорачена оптужба, односно да је иста донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, али у образложењу свог захтева не наводи ниједан разлог због којег сматра да је побијаном другостепеном пресудом дошло до наведене повреде закона, због чега је Врховни касациони суд оценио да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу нема законом прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио као недозвољен, а на основу члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио јер нема законом прописан садржај.

Записничар-саветник
Ивана Тркуља Веселиновић, с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић, с.р.